

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1000. Usque Ad Annum 1063

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117956

§. 57. Fulbertus Episcopus Carnutensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66323)

tum suum anno millesimo trigesimo te- Sæculum XI.
A.C. 1022.
nuit.

§. LVII.

Fulbertus Episcopus Carnutensis.

Fulbertum Episcopum Carnutensem nec Carm. p. 179.
illustres natales, nec opes commen-
dabant. Ipse in suis Scriptis, Romanum
patria se fuisse, prodere videtur. Opti-
mos Præceptores sortitus a puero ita in
literis profecit, ut in virili postea ætate
inter maximos sui Sæculi Doctores non
postremo loco haberetur. Diu Carnuti
scientias docuit, & illius Ecclesiæ Can- ep. 2. fol. 12.
& 15.
cellarius fuit. Ex aliquibus Epistolarum
ipsius videmus, Medicum fuisse peritum,
& potiones salutes ægrotantibus por-
rexisse, at, suscepto Episcopatu, nemini
amplius medicinam præbuisse. Cum
igitur Fulbertum Reges, Episcopi, popu-
lique, magni facerent, Episcopus Carnu-
tensis electus est, licet esset juvenis, mor-
tuo Rudolpho, anno millesimo septimo.
Etiamnum in vivis agebat Fulco Episco- vid. Mabill.
Sæc. 6. p.
254. n. 3.
epist. 41.
pus Aurelianensis, cui Fulbertus, data
epistola solatium suggerere conatus est,
defens Regis Roberti ignaviam, qui se
sapius ab improbis decipi passus, non
eo, quo par erat, vigore Jus diceret.

Hortabatur, ut Abbatem Floriacen- ep. 73.
sem ad obedientiam secundum Canones
sibi præstandam compelleret, atque
etiam

Sæculum XI. etiam Abbatem, nempe Gauslinum, post
A.C. 1022. ea Archiepiscopum Bituricensem, ut obe-
 diret, monebat.

ep. 61. Fulcone ad æterna translato, cum
 Theodoricus Episcopus Aurelianensis fu-
 isset electus, Fulbertus præstituta die
 ipsius Ordinationi interesse recusavit,
 quod Theodoricus commissi homicidii
 accusaretur, & Summus Pontifex, re ad
 S. Sedem delata, ipsum ordinari prohi-
 buisset. Præterea non nulli quereban-
 tur, Theodorici electionem metu Princi-
 pis, oppressa Clericorum populique li-
 bertate, fuisse extortam. At postmo-

vid. Mabill. Sæc. 6. pag. 162. ep. 62. Boll. to. 2. p. 788. dum Fulbertus, cognita ejus innocentia,
 non solum cum ceteris Episcopis eidem
 manus imposuit, sed etiam exinde ipsius
 in paucis amicus fuit. Nec mirum;
 nam Theodoricus Aurelianensis Sanctis
 adscriptus, vigesima septima Januarii co-
 litur. Filius fuit Dynastæ|Castri Theo-
 doriciani* ad Matronam amnem, & ne-
 pos illius, qui hanc Arcem primus condi-
 dit, & a quo nomen in hanc usque diem
 retinuit.

* Chateau-
 Thierry.

Carm. p. 179. Fulbertus compacto carmine, melior
 Christianus quam Poeta, angustias ani-
 mi prodidit timentis, ne ad Episcopatum
 male vocatus fuisset. *Creator mi,* inquit,
vita mea, spes mea unica, suggere bonum
consilium, atque illud amplectendi vires,
quippe magna animi incertitudine fluctuo.
Timeo,

Timeo, ne, Episcopatu temere suscepto, Sæculum XI. gregi meo plus noceam quam prosum; hinc A.C. 1022. Sedem Episcopalem aliis me dignioribus relinquere cogito. Sed dum perpendo, quod nec genere, nec opibus clarus banc Cathedralam, sicut pauper elevatus de stercore, conscenderim, credo, eam non sine tua Providentia mihi obtigisse, & sine tuo nutu eam deferere non præsumo, quamvis conscientia meæ stimulus urgeat. Tu novisti, Domine, quid tibi magis placitum sit, & quid mihi magis proficuum. Jube quod vis, & da quod jubes.

Fulbertum in his angustiis nutantem confirmavit S. Odilo Cluniacensis, quocum arctissimo amicitia vinculo jungebatur, dicere solitus, Odilonem esse Monachorum Archangelum. Is ergo Fulberto suavit, ut in Episcopatu perseveraret. Quod consilium ille ea conditione secutus est, ut sibi Odilo in omnibus arduis & adversis paterno affectu & auxilio succurreret.

ep. 66.

ep. 68.

Roberto Regi petenti, ut Electionem Franconis Episcopi Parisiensis suo consensu roboraret, respondit, consentire se, si vir esset literatus, & facili eloquio ad prædicandum Verbum Dei præditus; non minus enim, inquit, Episcopus prædicare, quam ceteris officiis fungi tenetur. Item in hac responsione præsumit, Electionem judicio Archiepiscopi Senonensis.

ep. 68.

Fulbertus Carnutensis.

Hist. Eccles. Tom. XIV.

L

sis,

Sæculum XI. sis, aliorumque illius Provinciæ Episco-
 A.C. 1022. porum fuisse Canonicam. Franconem
 sp. 11. 20. deinde Episcopum ordinatum Fulbertus
 in variis negotiis consilio adjuvit, sola-
 tus etiam mœrentem in persecutōne,
 qua Optimates Ecclesias premebant, &
 hortatus, ne usque adeo excandesceret,
 ut ad arma prorumperet. Si enim gla-
 dio alieno, inquit, usus fueris, forte fu-
 turum est, ut nemo tuum *metuat. Ad-
 monet etiam, ut pro pauperibus usum-
 fructum Altarium, quem Antecessores
 ejus viris Laicis concesserant, repetat.

* Nempe
 Spiritua-
 lem.

ep. 45.

Defuncto quodam Subdecano Eccle-
 siæ Carnutensis, cum Robertus Episcopus
 Silvanectensis hoc officium vel sibi, vel
 Guidoni fratri suo conferri postulasset,
 Fulbertus respondit: id muneris nec Ro-
 berto, Episcopo, nec Guidoni, juveni,
 convenire, illudque Presbyterorum suo-
 rum uni, nomine Eberhardo, viro docto
 & pio concessit. Qua re Episcopus Silva-
 nectensis, ejusque mater, acerbe offensi
 Eberhardo, multis audientibus, extrema
 minabantur; nec leviori furore quam
 pro atrocitate minarum destinata execu-
 ti sunt. Aliquot viri de eorum familia
 Carnutum se contulerunt, ubi postquam
 reliquo diei tempore latuissent, noctu
 Eberhardum, ad Officium nocturnum
 peragendum euntem, aggressi, hastis &
 gladiis in atrio magnæ Ecclesiæ confo-
 derunt,

derunt. Quem ejus Clerici paulopost Sæculum XI.
A.C. 1022.
advenientes expirantem & S. Stephani
exemplo pro interfecto-
ribus suis oran-
tem invenerunt. Quamvis vero facino-
ris auctores magna solertia usi essent, ut
laterent, non nullis tamen indiciis, jun-
cta priore illa & publica comminatione
proditum sunt. Fulbertus datis literis ad
Adalberonem, tanquam seniore pro-
vinciæ Remensis, cujus Sedes Metropo-
litica, ut conjectura est, tunc vacabat,
Episcopum hortatus est, ut tantum cri-
men non relinqueret impunitum, sed
reos excommunicaret. Ipse Fulbertus ep. 29. 60.
omnes sceleris conscios excommunica-
vit, atque illa, quæ pro absolutione im-
petranda offerebant, accipere recusavit,
Archiepiscopo Senonensi id frustra sua-
dente & vehementer instante. At Epi-
scopus Silvanectensis nec pro cæde per-
acta ulla ratione satisfacere, nec fateri ep. 48. 49.
volebat, se conscium fuisse.

Postquam Sedes Remensis, Arnulpho
Archiepiscopo defuncto, aliquamdiu va-
casset, Ebleus Laicus a Clericis & illius Chro. Alber.
1023.
Marlot. l. I.
c. 20.
civitatis populo, Rege & plerisque pro-
vinciæ Episcopis consentientibus, Archi-
episcopus eligitur. Adversabatur autem
Gerardus Cameracensis, dicens, Ebleum
esse Neophytum, & Disciplinæ Ecclesia-
sticæ scientia nequitiam instructum, sed Ebleus Re-
mensis.
Dialectica Sophistica leviter tinctum,

Sæculum XI. qua rudibus imponeret. Guido etiam
A.C. 1022. nuper Episcopus Silvanectensis ordina-
 tus, Eblesii ordinationi interesse recusa-
 bat; sed aliud persuasit Fulbertus, exem-
 pla S. Ambrosii, & S. Germani Antissio-
 dorensis afferens. Ob oculos quoque
 eidem ponebat, quam necessarium esset,
 ut vir egregius eligeretur, qui rebus col-
 lapsis in Ecclesia Remensi succurreret.
 Tandem Eblesius anno 1024. consecra-
 tus Cathedram Remensem laudabilissi-
 me annis novem tenuit. Eum in adver-
 sis, nempe ab Odone Comite Campaniæ
 vexatum, Fulbertus datis literis solaba-
 tur, & gregem suum deferere cogitan-
 tem reprehendebat, dicens, Boni pasto-
 ris non esse, tempore malo fugere.

Guilielmus V. Dux Aquitaniæ, Ful-
 bertus Carnutensis virtutes maximi fa-
 ciens, ad se accitum, aliquamdiu deti-
 nuit, & Thesauro S. Hilarii Pictavii præ-
 fecit. Postea vero instantissime rogan-
 tem ab eo munere liberavit, quod civi-
 tates * longe distarent. Professus est ve-
 ro Fulbertus, se nihilominus Duci sem-
 per futurum addictissimum. In quadam
 alia ad Guilielmum data epistola expli-
 cat Fulbertus, ad quæ obliget Vasallum
 fides jurato præstita Domino suo, & quæ
 econtra Dominus Vasallo debeat.